

TERRY
BROOKS

SHANNARŮV
TEMNÝ ODKAZ
ZTRACENÉ ELFEÍNY

**SHANNARŮV
TEMNÝ ODKAZ
ZTRACENÉ ELFEÍNY**

THE WARDS OF FAERIE © 2012 by Terrence D. Brooks
This translation published by arrangement with Del Rey,
an imprint of Random House, a division of Penguin Random House LLC

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Adam Steinz, 2020
Insert Map Copyright © 2012 by Russ Charpentier
Interior Maps Copyright © 2012 David A. Cherry
Cover Design © David G. Stevenson
Cover Illustrations © Stephen Youll
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2020

ISBN 978-80-7642-895-9 (pdf)

TERRY BROOKS

SHANNARŮV
TEMNÝ ODKAZ
ZTRACENÉ ELFEÍNY

F**OB**IS

Pro ťudine navěky v mém srdci

I

Byl to skoro na den přesně jeden rok od chvíle, co Aphen-glow Elesedilová začala pátrat v elfských historiích, když našla ten deník.

Nacházela se hluboko v podzemních patrech paláce. Seděla sama u stejného stolu, kde trávila čas každý den, obklopená svíecemi proti temnotě a zahalená v těžkém plášti, aby zahнала chlad. Pečlivě pročítala každý dokument, dopis nebo paměti, z její práce se stávala nekonečná dřina. Bylo pozdě a oči ji pálily únavou a od prachu, její soustředění postupně polevovalo a touha jít do postele narůstala. Četla každý den, od rána do večera, a to už tak dlouho, až si začínala myslet, že už snad nikdy neuvidí Paranor a ostatní druidy.

Každíčký den svou práci začínala ještě za tmy a za tmy také končila a až na občasnou návštěvu sestry nebo strýčka neviděla téměř nikoho. Pročetla všechny historie včetně dodatků a přešla k mnoha a mnoha krabicím dalších textů, které sem za ta léta darovaly význačné rodiny. Tyto dokumenty měly doplnit, vyšperkovat nebo opravit to, co se pokládalo za oficiální historické záznamy sahající tisíce let zpět. Nenašla tam mnoho věcí, které by už neznala nebo které by byly nějakým – jakýmkoli – způsobem užitečné, ale přesto vytrvala, protože taková prostě byla. Jakmile něco začala, nenechala toho, dokud práce nebyla u konce.

A teď možná u konce byla. Deník, který napsala jedna mladá dívka, princezna říše žijící ve věku kouzelných bytostí, jí padl do oka právě ve chvíli, kdy byla rozhodnutá odsunout

všechno stranou a jít spát. Byl zahrabaný na dně krabice, kterou právě vyprázdnila, malý, ošoupaný a ztuhlý věkem. Podívala se na prvních několik stránek, všimla si dívčího písma a povahy zápisků a byla připravená ho pustit z hlavy. Ale potom ji něco zarazilo – zvědavost, předtucha, něco zvláštního ve způsobu, jak to bylo napsáno, a ona zalistovala k posledním zápiskům a našla něco nečekaného.

23. DEN 5. MĚSÍCE

Stalo se mi něco strašlivého a zároveň nádherného, a nemohu to nikomu říci.

Dnes jsem se setkala s jedním chlapcem. Není jedním z našich lidí a nepatří k našemu morálnímu a etickému přesvědčení. Je to temné dítě z Prázdnoty, ale je to ten nejkrásnější kluk, jakého jsem kdy viděla. Jsem do něj beznadějně zamilována, a i když vím, že je to ode mne špatné a že z toho nemůže vzejít nic dobrého, chci věřit, že by tomu mohlo být jinak.

Byla jsem dole u Stříbrné nitě, hluboko v lesích, a hledala jsem pro útulek chomáčové lilie a semena ardoyce, když se přede mnou objevil. Vyšel zpoza stromů, jako by se z nich zrodil, nádherný přelud obdařený hmotou a tvarem. Byl tak úchvatný, tak dokonalý. Modrá kůže (nikdy jsem neviděla tak přehlubokou modř), zlaté oči, vlasy v barvě půlnoční černi a hvězd. Když mne pozdravil, hlas měl jemný jako konec letního deště. Ihned jsem se do něj zamilovala, už během toho prvního okamžiku. Nemohla jsem si pomoci.

I když jsem věděla, kým je a že je pro mne zapovězený, nemohla jsem se od něj odtrhnout. Ráda si říkám, že mne k němu táhlo něco víc než jen fyzická přitažlivost. Měla jsem dost duchapřítomnosti na to, abych sama sebe varovala před tím, co dělám. Ale potom, co jsme spolu mluvili a já slyšela, jak vypráví o sobě a o svém lidu, jsem pochopila, že nemohu

nic změnit. Říká se, že nejdávnější příslušníci naší rasy se často zamilovali na první pohled a jen málokdy skrze dlouhé úvahy. Možná jsem jako naši předkové, protože právě tohle se mi stalo.

Seděli jsme na tiché mýtině a hovořili jsme celé hodiny; nedokážu říci, jak dlouho. Když naše setkání skončilo, už se smrákalo. Opustila jsem ho se slibem, že se ještě setkáme. Žádné plány, žádné podrobnosti o místě a času, ale já vím, že se to stane.

Chci, aby se to stalo.

26. DEN 5. MĚSÍCE

Dnes jsem si nemohla pomoci: vrátila jsem se do lesa, abych se ho znovu pokusila najít. Nebyla jsem na mýtině ani půl hodiny, když se opět objevil. Znovu jsme seděli a hovořili o našich životech a nadějích do budoucna. Cítím se s ním tak volná, tak schopná otevřeně mluvit o svém životě. On je ke mně stejně otevřený a já jsem si jistá, že láska, kterou k němu cítím, není postavena na falešných očekáváním, ale na skutečných možnostech. I když zákazy nelze změnit, nevidím důvod, proč by se na nějaký čas nedaly ignorovat. To si říkám. A jsem o tom přesvědčená.

28. DEN 5. MĚSÍCE

Dnes jsme se znovu setkali. Hovořili jsme o sobě, ale také o sváru mezi našimi lidmi a o strašlivé dani, kterou si vybírá na životech nás všech. Řekl mi, že nevidí všechn svůj lid jako špatný ani všechn náš jako dobrý. Vysvětlil mi, že mu to celé nepřipadá tak jednoduché, a já jsem s ním rychle souhlasila. Válka stále pokračuje, už celá staletí, je to boj, jehož kořeny spočívají v počátcích všech našich ras a samotného světa a který za našeho života neskončí. Jsme jeho děti, ale když jsme spolu a sami, zdá se nám, jako by válka byla daleko.

Kéž by to tak jen mohlo zůstat. Kéž bychom mohli uchránit to, co k sobě cítíme, aby to nikdo nikdy nemohl zničit.

Než jsme se rozešli, řekl mi, jak se stalo, že mne našel. Jeho starší ho vyslali, aby z toho místa, kam jsem se vydala já, špehoval město. Neměl nijak zasahovat, pouze pozorovat a podávat hlášení. Nenáviděl to, co dělal, ale byla to jeho povinnost, a kdyby neuspěl, přineslo by to hanbu jeho rodičům. Když mne však uviděl, uvědomil si, že mu už na ničem z toho nezáleží. Musel se odhalit. Musel se mnou mluvit.

Teď už nemyslím na nic jiného než na to, jak si ho udržet, jak zařídit, aby byl navždy můj.

2. DEN 6. MĚSÍCE

Když ke mně toho dne přišel, našeho prvního společného dne v novém měsíci, vydala jsem se mu. Udělala jsem to svobodně a s velkou radostí. Nemluvili jsme, když se to dělo, ani jsme se nezastavili, abychom to zvážili. Prostě jsme udělali to, co jsme chtěli udělat od první chvíle, kdy jsme se setkali. Bylo to nádherné a pocity, které jsem v jeho náruči zažila, jsou ve mně doposud a budou tam navěky. Bylo to pro mne poprvé a on je má první opravdová láska. Nemohla bych žádat o nic nádhernějšího. Učinil mne tak šťastnou, že to přesahuje má nejdivočejší očekávání. Nyní, když jsem udělala tento poslední, neodvolatelný krok, není už cesty zpět, už není nic, o čem bych uvažovala.

Jsem jeho.

3. DEN 6. MĚSÍCE

Dnes jsme se znovu setkali. Nemohla jsem si pomoci. A myslím, že ani on. Tolik se milujeme. Jsme tak šťastní.

5. DEN 6. MĚSÍCE

Žnovu. Další sladká chvíle.

12. DEN 6. MĚSÍCE

Taková muka! Matka mne celý týden zaměstnávala studiem a domácími pracemi a já jsem za ním nemohla jít ani jednou. Dnes jsme spolu byli poprvé za celý týden. Říká, že to chápe, i když je to těžké i pro něj. Takovou odluku už dál nestrpím!

15. DEN 6. MĚSÍCE

I tři dny jsou příliš dlouho. Tolik jsem si zoufala a on byl tak zničený starostmi a tolik to potřeboval, když jsme se setkali. Ach, jak ho miluji!

17. DEN 6. MĚSÍCE

Právě když jsem si myslela, že se věci vrátily do normálu a my se budeme znovu pravidelně shledávat, zasáhlo do mých plánů něco jiného. Musím jet navštívit své prarodiče ve městě Parsoprey, které leží za Dračími zuby, na pláních Sarain, a budu pryč celé dva týdny. Nemohu za ním jít a dát mu vědět – máme odjet okamžitě! To nepřežiji!

2. DEN 7. MĚSÍCE

Konečně zase doma. Šla jsem přímo na mýtinu a odvedla jsem ho do našeho domu a do své postele. Přijde mi to tak správné, mít ho tam. Řekla jsem mu všechno o tom, kde jsem byla a co jsem byla nucena snášet, a on, sladký hoch, mi řekl, že to chápe a že mi odpouští. Dělal si starosti, že jsem ho opustila a už se nevrátím. Ale to bych nikdy neudělala. Tohle musí vědět, řekla jsem mu to. Budu ho milovat až do své smrti.

22. DEN 7. MĚSÍCE

Beru si ho do postele při každé příležitosti; náš čas na lesní mýtině už mi nestačí. Chci ho mít nablízku. Chci ho u sebe mít vždy a neustále, ale musím se spokojit s tím, co mohu mít. Vybírám si chvíle, kdy vím, že bude dům prázdný. Žiji

pro ty chvíle. Pohlcuje mne to, potřebuji je. Chci, aby pokračovaly navěky.

10. DEN 8. MĚSÍCE

Dnes jsem udělala něco, co bylo možná hloupé. Mluvila jsem o magii, která drží elfy v bezpečí. Odhalila jsem příliš z toho, co jsem věděla, ve snaze udělat na něj dojem – i když až poté, co to on udělal jako první, co promluvil o magii, která udržuje v bezpečí jeho vlastní lid. Hovořili jsme obecně, nikoli v konkrétních bodech, ale přesto mne to trápí. Během našich častých diskusí o tom, jak by mohlo být možné ukončit válku mezi našimi lidmi, hovoříme i o magii. Říkáme si, že kdyby neexistovala magie, možná by nebylo tolik důvodů k boji. Vidí to stejně jako já, a tak o tom hovoříme otevřeně. Jsou to jen řeči a nic velkého z toho nemůže vzejít. Když jsme spolu, co vůbec záleží na řečech o magii a o čarování a o nekonečném konfliktu? Na ničem nezáleží, jen na tom, abychom byli spolu.

Ale teď si nejsem jistá. Protože i když jsme mluvili převážně obecně, v jednu chvíli jsem řekla něco konkrétního.

Žmínala jsem se mu o elfénech.

„Aphen, jsi ještě pořád tam dole?“

Rychle zvedla oči od deníku. Strýček. „Ještě jsem tady,“ odpověděla.

Zastrčila deník pod hromadu papírů a vzala do ruky něco jiného, jako by to počítala. Udělala to ze zvyku a instinktivně, věděla, že má nejenom zakázáno cokoli z archivů vynášet, ale její příchody a odchody jsou k tomu navíc neustále sledovány a nikdy není jisté, kdo se dívá. Nahoře u schodů do sklepa hlídala převážně Královská garda, mohl tam však být kdokoli. Aphen měla svého strýčka ráda a byli si blízcí, ale pro širší elfskou komunitu už byla vyvrženkníní tak dlouho, že nikdy nic nebrala jako samozřejmost.

Po schodech z horního patra se s mihotáním sneslo matné světlo svíčky a ze tmy se vynořil strýček Ellich. „Drahá mladá dámo, to je hrozné, jak dlouho do noci pracuješ.“

Ellich Elesedil byl mladší ze dvou bratrů, kteří měli před mnoha lety nárok na trůn; Aphen si myslela, že by se na něj hodil víc. Ale tím, kdo se po smrti jejich rodičů stal vládcem elfů, byl jeho starší bratr, její dědeček. Teď byl určeným následníkem syn jejího dědečka, Phaedon, a vzhledem k tomu, že dědeček kvůli svým chronickým problémům se srdcem a dýcháním den ode dne slábl, bylo stále pravděpodobnější, že se Phaedon brzy stane králem. Aphenglowina matka byla Phaedonovou o mnoho mladší sestrou a to, že se odmítla plést do dvorních záležitostí, jí umožňovalo zůstat v pohodlné vzdálenosti od rodiny a od státní politiky.

Ale ne tak daleko, jak by si přála. Tomu učinilo přítrž rozhodnutí její dcery stát se členkou druidského řádu.

Strýček se posadil na stoličku, kam štosovala poznámky; bez komentáře papíry odsunul stranou. Vlastně to byl její prastrýc, ale Aphen to slovo přišlo těžkopádné a říkala mu prostě „strýčku“, převážně jako láskyplné oslovení, protože si byli velmi blízcí. Byl vysoký a štíhlý a stejně blondatý jako ona, i když jeho vlasy začínaly šedivět. „Víš, že už se schyluje k půlnoci? Ať už tě tu drží cokoli, může to počkat do rána.“

Usmála se a přikývla. „Ne že by mě tu něco drželo. Prostě jsem jen ztratila přehled o čase. Děkuji, že jsi mě zachránil.“

Také se usmál. „Našla jsi dnes něco zajímavého?“

„Nic.“ Ta lež z ní vyklouzla hladce. „Je to stejně jako vřdycyky. Každé ráno si myslím, že tohle bude ten den, kdy odhalím nějaké velké tajemství magie, nějakou stopu ohledně ztraceného talismanu nebo zapomenutého kouzla. Ale každou noc jdu spát zklamaná.“

Rozhlédl se po místnosti, po policích plných knih a krabic, po stozích papírů navršených v kovových držácích, po

poházených zbytcích dokumentů a poznámek. „Možná tu není nic, co by se dalo najít. Možná, že nedělalš nic víc, než že třídíš dokumenty, které kromě tebe nebude nikdy nikdo číst.“ Znovu na ni pohlédl. „Nesnažím se tě odrazovat, ne po vší té práci, kterou jsi do toho vložila. Jen si říkám, jestli to není marná snaha.“

„Marná snaha?“ opakovala. V modrých očích se jí zablesklo. „Ty myslíš, že jsem možná strávila posledních tři sta šedesát čtyři dnů marnou snahou?“

Zvedl dlaně, aby ji ukonejšil. „To byla nevhodně zvolená slova. Prosím, zapomeň, že jsem to řekl. O tom, co děláš, toho nevím tolik, abych to mohl nějak zpochybňovat. Ptám se jen proto, že mi na tobě záleží.“

„Ty víš, proč jsem tady, strýčku,“ pronesla tiše. „Víš, jak je to, co dělám, důležité.“

„Vím, že *věříš*, že je to důležité. Ale jestli tu nic k nalezení není, jestli tu není žádná magie, která by se dala najít, žádné talismany, které by se daly získat zpět, tak čeho jsi dosáhla?“

„Alespoň se ujistím o tom, o čem ty asi tolik nepochybuješ,“ odpověděla. „Vyloučím možnost, že nám něco uniklo. Uplynulo hodně času a mnohá historie byla zapomenuta nebo ztracena. Koneckonců jsme starý lid.“

Pokrčil rameny a zaklonil se na stoličce. „Tak starý, že už nejsme tím lidem, kterým jsme byli kdysi, a pravděpodobně už jím nikdy nebudeme. Od věku kouzelných bytostí jsme se vyvinuli. Už nespolehneme na magii tak jako kdysi – rozhodně ne na ty stejné druhy magie. Teď sdílíme svět s jinými, odlišnými druhy. Kouzelné bytosti, které sloužily Prázdnostě, jsou uzamčeny za Hrází. Teď místo toho musíme jednat s lidmi, kteří nemají takovou fantazii, a potřeba ochranné magie, již jsme kdysi měli, už neexistuje.“

Vrhla na něj pohled. „To by někteří mohli zpochybňovat. Třeba Grianne Ohmsfordová, kdyby ještě žila.“

„Ano, ta pravděpodobně ano. Koneckonců byla Zpívající čarodějkou.“

„Potom také byla Ard Rhys našeho řádu a všechny nás zachránila právě před těmi lidmi, před kterými, jak si zřejmě myslíš, už chránit nepotřebujeme.“ Povzdechla si. „To je hrůza, já se tu pouštím do nesmyslné hádky se svým oblíbeným strýčkem. K čemu to je? Nebudeme se hašteřit. Mám práci, kterou musím – a také mám v úmyslu – udělat. Možná, že nic nenajdu. Ale než se vrátím do Paranoru, tak pro to udělám maximum.“

Její strýček vstal a přikývl. „Nic jiného bych od tebe ani nečekal. Co kdybys s námi zítra povečeřela? Možná by se ti líbilo dát si pro změnu opravdové jídlo. Navíc Jeře i mně se po tobě stýská.“

Strýček s tetou žili v chalupě těsně za hranicí palácového areálu; raději oddělovali své osobní životy od strýčkovy práce jakožto člena Rady elfů a bratrova rádce. Pokud si jen pamatovala, odjakživa byli rozhodnutí nepřijímat žádné výhody, které by jako členové královské rodiny mohli mít.

Hřejivě se na něj usmála a také vstala. „Samozřejmě, že přijdu. Taky mi chybíte. A slibuju, že tentokrát nezapomenu.“

Natáhl se a vzal její ruce do svých. „Ať ti ostatní říkají, co chtějí, já jsem hrdý na práci, kterou v druidském řádu děláš. Nemyslím si, že jsi někoho zradila, když jsi přijala nabídku u nich studovat. Kdybys to odmítla, tak bys něco zradila – svůj smysl pro to, co je správné a co ne. Nicméně bych rád řekl, že až tento úkol skončí, možná by ses mohla zamyslet nad tím, zda nezůstaneš v Arborlonu nadobro.“

Stiskl jí ruce a potom se otočil a se svíčkou zamířil zpátky ke schodům. „Dobrou noc, Aphen. Trochu se vyspi.“

Dívala se za ním, dokud svíčka nezmizela z dohledu, a pak se rychle znovu posadila. Zahrabala pod papíry, kam schovala deník, a vytáhla ho. Otevřela ho a dala se znovu do čtení.

14. DEN 8. MĚSÍCE

Stalo se něco strašného, něco, čím se všechno mění. Řekl mi, že dostal rozkaz vrátit se do konce týdne do svého domova v Rajancroftu. Doba jeho služby jako pozorovatele vypršela. Chce, abych šla s ním. Řekl, že je to nezbytné, pokud máme být spolu. Můj lid ho možná nepřijme, ale ten jeho přijme mne. Jeho temný klan nemá takové sklony vylučovat jiné rasy; já se stanu jeho nevěstou a jeho lid mne vezme mezi sebe. Když jsem ho poslouchala, pocítila jsem tak hlubokou, setrvalou paniku při představě, že bych měla opustit Arborlon a elfy, že jsem sotva lapala po dechu. Požádala jsem ho, aby už o tom nemluvil; řekla jsem mu, že musíme najít jiný způsob.

17. DEN 8. MĚSÍCE

Ždá se, že ho neznám tak dobře, jak jsem se domnívala. Je tak hrdý, trvá na svém a odmítl změnit názor. Musím jít s ním, říká mi. Je to naše jediná šance na štěstí, jediný způsob, jak si vybudovat nějaký život. Nemohli bychom se navěky potají scházet, ani kdyby dostal svolení tady zůstat. Nakonec by na to někdo přišel. Jeho odvolání ze služby pouze vyžaduje, abychom jednali spíš dříve než později. Nesmím už otálet. Musím jít s ním.

Ke svému překvapení jsem zjistila, že s tím nemohu souhlasit. Chci s ním být, ale nemohu opustit domov a svůj lid. Řekla jsem mu to. Prosila jsem ho, aby si to rozmyslel. Žadonila jsem. Pokud bychom spolu nemohli být tak často, pak spolu prostě budeme, když to bude možné. Ale už když jsem to říkala, viděla jsem v jeho výrazu, že to odmítá přijmout, a věděla jsem, že ho uspokojí jen to, když mne odvede pryč.

Co budu dělat? Vím, že ho ztratím, a nemohu to snést. Prosím, ať dostane rozum! Prosím, ať zůstane!

18. DEN 8. MĚSÍCE

Jsem zničena. Jsem ta nejbídnější a nejžalostnější z živých bytostí. Svým hloupým, sobeckým chováním jsem všechny zradila a nemohu si ani začít představovat cenu, kterou kvůli tomu ostatní zaplatí.

Můj chlapec je pryč. Můj krásný, nádherný milenec a přítel mne opustil, a možná i něco horšího. Nevím, co mám dělat. Nezbyvá než zapsat, co se stalo, ve snaze se s tím vyrovnat. Možná tím však pouze zdržím nevyhnutelné pochopení, že se nakonec nedá dělat nic.

Dnes jsme se sešli naposledy. Odvedla jsem ho do svého pokoje a do své postele a řekla jsem slova, o nichž jsem si nemyslela, že je kdy vyřknu. Sdělila jsem mu, že bych nikdy nemohla opustit svůj lid a že musíme učinit konec našim schůzkám a veškerým nadějím pro budoucí život. To, co chtěl on, už jsem odmítla. To, co jsem chtěla já, by nikdy nepřijal. Jaký má smysl pokračovat v tom, co je zjevně odsouzeno k nezdaru?

Udělala jsem to v pomýlené snaze změnit jeho názor, v naději, že představa, jak mne ztratí, pro něj bude stejně bolestivá, jako by pro mne bylo ztratit jeho. Učinila jsem to ze zoufalství, ale také s vědomím, že když jsem mu řekla, že nemohu opustit domov a svůj lid, mluvila jsem pravdu.

Mezi slzami zoufalství a bolesti tak hlubokou, až jsem myslela, že už mi nikdy nebude dobře, jsme se naposledy spojili a potom mne zanechal v mé posteli, uspokojenou a rozespalou. Myslela jsem, že jsem možná dosáhla vítězství a že zůstane.

Mýlila jsem se. Nedosáhla jsem ničeho. Když odešel z mé postele, neodešel z domu. To, co udělal namísto toho, je příčinou mého ponížení a zoufalství. Je temné dítě, věděla jsem tedy, že umí používat magii. Milovala jsem ho, a tak jsem se nikdy nezeptala na její povahu. Pro náš vztah a pro naši lásku mi to přišlo irelevantní. Věděla jsem, že tam ta magie je, ale nezáleželo mi na tom.

Když jsem se však později toho odpoledne probudila, našla jsem vedle sebe lístek. Stálo na něm:

Nemohu se tě vzdát.

Musíš přijít ke mně.

Použij tyto elfeíny, abys mne našla

a získala zpět ostatní kameny,

kteřé držím jako rukojmí.

Tak moc tě miluji.

Pod lístkem ležely tři modré elfeíny, hledací kameny pěti převzácných sad.

Okamžitě jsem se rozběhla tam, kde můj otec elfeíny přechovával, skryté a v bezpečí. Hrozila jsem se toho, co bych mohla najít. Poté, co jsem uvolnila zámky v pevnosti pomocí kouzelných slov, jež do nich byla vložena, jsem ke své hrůze zjistila, že můj temný chlapec nelhal. Elfeíny byly pryč – všechny kromě těch tří, které mi zanechal.

Žpočátku jsem to nechápala. To, že odešel a že mne žádá, abych se za ním vydala, bylo dost jasné, ten zbytek už tolik ne. To, co jeho slova naznačovala, bylo temné a nebezpečné; nebyla jsem si jistá, jak to mám chápat. Vzal elfeíny jen proto, aby mne přesvědčil, ať se za ním vydám, nebo je ukradl ze zcela jiného důvodu – aby pomohl svému lidu, aby mu dal magii, kterou jakožto služebníci Prázdnoty postrádali? První možnost svědčila o zbrklém a zoufalém činu. Ta druhá by znamenala vědomé zlo. Nemohla jsem uvěřit, že by to udělal. Ale pokud jsem se mýlila, co potom? Co o elfeínech věděl? Věděl, že je nemůže používat – že to nedokáže nikdo z jeho temného lidu? Uvědomil si, že k tomu, aby magie ožila, je zapotřebí pravého elfa? Věděl, že elfeíny mohou svému držiteli sloužit jen tehdy, pokud je nabyde nevynuceným darem?

Co bylo skutečným důvodem toho, že je vzal?

Neřekla jsem mu nic o tom, kde se dají najít nebo jak se k nim dostat. Alespoň tím jsem si byla jistá. Ale on to i přesto nějak věděl. Kolik dalších věcí věděl, aniž bych to tušila? Kolik z toho, co jsem si myslela, že o něm vím, nebyla pravda?

Kvůli téhle nejistotě jsem jen krůček od hysterie. Nevidím žádnou možnost, jak tuto záležitost jakýmkoli uspokojivým způsobem vyřešit. Nemohu za ním jít, když neznám pravdu o jeho záměrech. Jak si mohu být jistá tím, co naplánoval? Zradil mne, anebo si opravdu myslí, že mne k němu tato krádež přivede?

Jestli je tím chlapcem, za jakého ho pokládám – tím, do něhož jsem se zamilovala – tak je to ten druhý důvod. Ale proč mi nedůvěřoval, jestli chce, abychom byli spolu? Proč se uchýlil k tomuto zoufalému činu? Musí si přece uvědomovat pozici, do které mne dostal, nebo ne? Myslí si, že mohu uniknout vině, která na mne za jeho krádež padne, anebo už mu na mně nezáleží?

Co mám dělat?

25. DEN 8. MĚSÍCE

Od mého posledního zápisu uplynulo několik dní, neboť mé myšlenky byly příliš jedovaté, než abych je zaznamenávala. Nikomu jsem neřekla, co se stalo. Ti, kteří potřebují znát pravdu, ji zjistí dostatečně brzy. Ale zatím ještě ne, jak se zdá, protože jsem o té krádeži nic neslyšela. Víím, kam elféiny odnesl, ale nedokážu vymyslet, co bych měla udělat, abych je získala zpět.

A tak čekám. Celé hodiny sedím a přemítám o tom, co musím udělat. Čím déle se rozmyšlím, tím méně je mi jasné, jaké kroky musím podniknout. Navzdory tomu, co k němu cítím, nemohu důvěřovat svým emocím a nechat se jimi vést. Potřebuji najít způsob, jak vše napravit, a abych to dokázala, musím zajistit, aby chyby v mém úsudku nepřinesly škodu

mému lidu. Už tak je dost špatné, že kvůli mému provinění budou trpět rodiče; je ale nesnesitelné, že by měl za mou bláhovost zaplatit elfský lid.

Možná dokonce svými životy.

To bych neunesla.

28. DEN 8. MĚSÍCE

Nyní vím, co musím udělat. Už jsem o tom uvažovala dost dlouho. Musím vše riskovat, použít modré elfeiny a vydat se s jejich pomocí hledat ty ostatní a svého temného chlapce. Musím o něm zjistit pravdu a musím napravit to, co pokazil. Ráno odcházím s malou četou elfských lovců; svému otci jsem přednesla lživý příběh o svých úmyslech – čerstvé provinění přidané k ostatním. Ale co v tuhle chvíli znamená jedno další?

24. DEN 9. MĚSÍCE

Vrátila jsem se s prázdnou. Během svého pátrání jsem nenašla ani elfeiny, ani chlapce. Žádné úsilí ani používání magie mi nedokázalo pomoci získat zpět naše poklady. Jako by zmizely z tváře světa. Pátrání nevedlo nikam. Někdo možná ví, co se s nimi stalo, ale nikdo nic neříká. Vrátila jsem modré kameny a ke všemu jsem se přiznala. Jsem zneuctěna a zničena.

Ale události se sběhly tak, že bych mohla mít naději na vykoupení, a já se této šance chopím. Možná, že si mne historie bude pamatovat za to, že jsem udělala, co bylo správné, a tím mi poskytne určitou milost.

Prosím vás o odpuštění, má nejdražší matko a otče. Necht' nikdo neobviňuje Meresch a Pathkeho Omarosianovy z toho, že by svou zbloudilou dceru dostatečně nemilovali či nepřijímali. Necht' je zde, na těchto stránkách zapsáno, že si budu navěky cenit života, který jsem s vámi sdílela. Budete-li číst tyto řádky, a já doufám, že jednoho dne budete, nebudte kvůli

*mně smutní. Budte šťastní, že jsem našla mír. Našla jsem svou
druhou šanci a nyní jí šťastně vycházím vstříc.*

Všechnu čest, vaše dcera Aleia

II

Aphenglow odešla z paláce. Když vycházela z archivů, přátelsky kývla na strážného, který stál u dveří, a dlouhými, hladkými kroky přešla přes palácový areál k rozbíhajícím se cestám, jež vedly do města. Kdysi, když byla ještě malá, se učila být stopařkou. Ale její pravé dovednosti spočívaly v posílených instinktech a v jejím neobvyklém spojení s magií elementů, které se nacházely v zemi, vzduchu, vodě a ohni – a tak ji pozvali, aby se připojila k druidům v Paranoru. Přijala to skoro bez rozmýšlení, vzrušená při představě, že bude zkoumat hranice magie a nacházet nové způsoby, jak přinést rasám a jejich domovinám léčení a šanci na lepší život.

Při zpětném pohledu jednala bez dostatečné prozíravosti a neuvědomovala si, jaký bude mít toto rozhodnutí dopad na její život. Elfové neměli o druidech valné mínění a brali ty, kdo se k nim rozhodli přidat, jako osoby postrádající zdravý rozum i morálku. Jakmile jste se rozhodli postavit na stranu druidů, automaticky se to bralo tak, že jste se postavili proti elfům. Tento názor byl v Aphenině době běžný a její předpoklad, že jelikož je králova vnučka, bude se s ní z nějakého důvodu zacházet jinak, se ukázal přinejmenším jako optimistický. Pokud něco, tak to elfy rozběsnilo ještě víc.

Nyní, o šest let později, byla zpět v Arborlonu a hluboce ji zklamalo, když zjistila, že na tom, jak na ni její lid nahlíží, se nic moc nezměnilo. Rozzlobit elfy bylo obtížné, ale přimět je odpustit bylo ještě obtížnější a její návrat žádné ovace nevyvolal. Ani její rodina – kromě sestry a strýčka – nevypadala

zrovna nadšeně, že ji vidí. Ale ona přišla za jistým účelem a měla v úmyslu ho naplnit. Byla to snaha podporovaná druidy, kteří okamžitě pochopili její hodnotu, ale všichni ostatní to viděli jako ztrátu času. Král, její dědeček, jí poskytl svolení, o které ho požádala, ale teprve potom, co jí dal jasně na srozuměnou, že stejné pátrání v průběhu let opakovaně prováděli jiní, a že i kdyby našla něco užitečného, její objevy by patřily výhradně elfům a nikomu jinému – především ne druidskému řádu.

Chápala důvod toho zákazu. Stále přetrvávala nevraživost z doby, kdy Grianne Ohmsfordová sloužila jako Ard Rhys a kdy elfský národ ohrožovala Jižní země a její federační armády. Byla to sice právě Grianne, kdo tuto hrozbu zastavil, ale někteří členové jejího řádu se připojili k premiérovi Federace Senu Dunsidanovi a touto zjevnou zradou byla poskvrněna jak Grianne, tak celý řád. Královna Arling Elessedilová, která už tak chovala k druidům hluboký odpor a nechuť, přerušila s řádem veškerá spojení.

Nesešlo na tom, že Grianne Ohmsfordová už tu víc než sto let není, dokonce ani na tom, že nová Ard Rhys, její následnice, sama pochází z rodiny Elessedilů. Starý král, syn Arling, se v otázce druidů pevně držel názorů své matky a jediný důvod, proč Aphenglow její studii povolil, byl ten, že byla elfka, a navíc jeho vnučka.

Mnoho dalších bylo toho názoru, že by se svým studiem a svými praktikami měla odejít jinam, pokud si nevzpomene, komu by měla být věrná.

Se vztyčenou hlavou bedlivě přejížděla pohledem krajinu, když opustila areál paláce a vydala se na cestičku vedoucí k chalupě, kterou sdílela se svou mladší sestrou. Ať se v Arborlonu vydala kamkoli, dávala dobrý pozor, co se kolem ní děje. Město bylo sice kdysi jejím domovem, a jednoho dne možná opět bude, ale prozatím nebyla ničím víc než návštěvníci z cizí

země. Elfů, kteří její přítomnosti nedůvěřovali, bylo příliš na to, aby mohla věřit ve svou bezpečnost.

Zvláště ne dnes v noci, když s sebou nesla něco, co měla výslovně zakázané. Jeden ze slibů, které musela složit, spočíval v tom, že nebude ze skladů nic vynášet. Nikdy. Z žádného důvodu. Ale v souboru poznámek a papírů v jejím batohu byl přesto zahrabaný ten deník.

A kdyby ji s ním přistihli...

Pokrčila rameny a pustila to z hlavy. Udělala, co musela. Ten deník byl důležitý – možná to byla ta nejdůležitější informace, kterou kdy kdo odhalil od setkání První druidské rady.

O existenci ztracených elfeínů věděl samozřejmě každý. Ale pouze v abstraktním slova smyslu – nikoli konkrétně. Věděli o nich především proto, že modré kameny – hledací kameny – přežily to, co se stalo s ostatními sadami, ať už to bylo cokoli. V každé sadě byly tři kameny – odrážely srdce, mysl a tělo svého uživatele. Co se stalo s těmi ostatními, to nikdo nevěděl. Nikdo neznal jejich barvy ani jejich funkce. Nikdy se nenašly žádné písemné záznamy o jejich historii kromě vágních odkazů ve starém jazyce kouzelných bytostí na dobu, kdy byly všechny elfeíny vytvořeny – a ty stačily právě tak k tomu, aby ukázaly, že sad původně existovalo pět, a z jejich nepřítomnosti bylo možné usuzovat, že se čtyři z nich ztratily. Byla to velká záhada celé elfské magie.

Ale poté, co prakticky všichni dospěli k závěru, že ztracené elfeíny jsou pryč a už se nikdy nenajdou, se najednou objevilo tohle – deník dívky jménem Aleia, který by tu záhadu mohl konečně rozluštit.

Sotva mohla uvěřit tomu, jaké štěstí měla, že jej našla. Představte si, kdyby elfeíny dokázali získat zpět! Při té myšlence se usmála. O moci modrých elfeínů věděli všichni. Ale o ostatních čtyřech sadách neměl nikdo ani ponětí; nikdo ani neznal jejich barvy. Neexistovaly žádné záznamy, které by je

popisovaly. Nebo se aspoň nikdy žádné nenašly. Všechno to bylo tak dávno, ztracené v hlubinách času. Bylo to, jak řekl Ellich. Elfové tehdy byli jiným lidem. Svět byl jiný. Ostatní rasy se ještě nezrodily. Žily jen kouzelné bytosti naplněné různými formami magie – z nichž některé sdílely s těmi, kteří teď byli mocnou magií uvrženi do temného světa Hráze nebo byli zapomenuti jako mýty.

To jí zarazilo. Všichni ti, kdo následovali Prázdnotu nebo se jí zapřisáhli, byli uvězněni v Hrázi – temný lid, fúrie, harpyje, draci, goblini a další. Ale autorka toho deníku se do jedné takové bytosti zamilovala. Její temný chlapec jí přišel krásný a okouzující, vydala se mu z vlastní vůle a představovala si život s ním.

S bytostí Prázdnoty.

Nezdálo se to být možné, ale Aphen si někdy říkala, jestli ti, které všichni vidí jako zlé, nebyli vlastně jen poražení ve válce, jejichž pověst teď očerňují vítězové. Chápala, že realita není tak prostá, jak chtějí všichni věřit; že není tak přímočará ani tak snadno vysvětlitelná. Že není černobílá, ale převážně šedá.

Došla k chalupě, která teď byla temná a podle všeho prázdná. Možná, že její sestra už je v posteli, anebo možná ještě není doma. Její práce Vyvolené Ellcrys byla obtížná a náročná a někdy pracovala i osmnáct hodin denně. Aphenglow si říkala, že by sama nikdy nemohla dělat to, co tato práce vyžaduje. Na druhou stranu předpokládala, že jsou i takoví, co si myslí, že by nikdo nemohl dělat *její* práci nebo být tím, čím ona.

Otevřela dveře a vstoupila; na okamžik se zarazila, aby si její oči přivykly na temnotu. Zahalilo ji ticho a ona se mu vydala; použila své smysly, aby zachytila sestřinu přítomnost. Znamky našla celkem rychle – jemné dýchání, pohyb pod příkrývkou, šustění povlečení – hned nad schody, v ložnici, kterou sdílely, kdykoli byla Aphen doma, což se v poslední době moc často nestávalo. Aphen si povzdechla

a posadila se; její mysl stále přemítala o zápisech v deníku a o otázkách, které vyvolávaly, když přišlo na osud ztracených elfeínů.

V první řadě si říkala, jak vlastně elfeíny zmizely. Aleia se zřejmě snažila najít buď je, nebo svého temného chlapce, ale nepodařilo se jí to. To se zdálo podivné vzhledem k tomu, že mohla při hledání použít modré elfeíny. Ale je samozřejmé, že pokud nebyla vycvičena v jejich používání – a to pravděpodobně nebyla – tak možná její schopnosti nestačily k tomu, aby mohla ostatní elfeíny zachytit.

Ale i tak, copak se od té doby ztracené elfeíny nepokusili najít jiní? Copak samotní elfové nepoužili modré kameny, aby se o to pokusili? Nedokázala si představit, že by to nikdo nezkoušel. A přesto za celá ta léta nikdo nic nenašel.

Odsunula úvahy na toto téma stranou a zamyslela se nad tím, co se s Aleiou stalo po jejím návratu do Arborlonu. Zápis v jejím deníku naznačoval, že dostala další šanci, jak vše napravit, a že doufala, že by díky tomu mohla dojít nějakého vykoupení. Ale o jakou šanci šlo? To v deníku nestálo.

A jaká byla pravda o tom temném chlapci? Vzal elfeíny čistě jen jako prostředek, jak ji donutit vydat se ho hledat? Byl motivován výhradně svou láskou k ní, čemuž tak zoufale chtěla věřit? Nebo měl od začátku v úmyslu ukrást elfeíny či nějakou jinou magii, ke které by se dokázal dostat? Byl bytostí temnoty, jak se obávala, svedl ji záměrně, bez jakýchkoli skutečných citů nebo vášně? Že by to celou dobu jenom předstíral? Dalo se argumentovat tak i tak. Měla pocit, že tohle je něco, co se nikdo nikdy nedozví.

A tak to možná bylo nejlepší. Bylo by smutné zjistit, že Aleia byla oklamána, že se vydala lháři a zloději.

Aphen se opřela v křesle a zadívala se z okna. Bylo tu tolik otázek – a tolik jich potřebovalo odpovědi, kterých se nedostávalo. Zítra se podívá do záznamů králů a královen

kouzelných bytostí, na pečlivě zaznamenané linie královských rodičů a dětí. Většina jich stále ještě byla nedotčená. Aleia a její rodiče budou někde uvedeni. Kromě jejich jmen tam moc informací nebude, ale byl to začátek pátrání, do kterého se, jak teď věděla, bude muset pustit.

Ruka jí sjela k batohu, který měla u boku, a její prsty nahmataly plochý povrch deníku ukrytého uvnitř.

„Půjdeš už spát?“

Do místnosti vstoupila Arlingfant, malá, útlá, zahalená do hedvábí. Přešla ke své sestře a poklekla před ní, jako by o něco prosila. Její dokonalá oválná tvář, které vévodily tmavé oči a výrazné elfské rysy, se zvedla a objevil se na ní úsměv, jako když měsíční srpek vychází zpoza stínu mraku.

„Slyšela jsem tě přijít. Mám stejně bystré smysly jako ty, Aph.“

„Všechno na tobě je stejně dobré. To jsi spala, nebo jsi jen tak ležela a čekala na mě?“

„Jen tak jsem ležela. Přemýšlela jsem.“ Nepřítomně si odhrnula volné prameny tmavých vlasů. „Ten strom je pro mě tak tajemný, i když už o něj pečuji skoro osm měsíců. Ellcrys skoro nikdy nekomunikuje, ani v náznacích. Spoléhá na nás, abychom dělali, co je potřeba, a od nás se očekává, že vytušíme, co by to mohlo být. Zdá se to nemožné. I když nás jí slouží dvanáct, mohli bychom něco přehlédnout. Mohli bychom špatně interpretovat to, co vidíme. Mohli bychom udělat celou řadu věcí, které by jí uškodily. Ale přesto se to zatím z nějakého důvodu nestalo. To však neznamená, že si s tím neustále neděláme starosti.“

Odvrátila pohled. „Když jsem jí dnes čistila kůru, když jsem pracovala na věcech, co by mohly vyvolat nemoc nebo zhyzdit její povrchy, měla jsem velice zvláštní pocit. Měla jsem dojem, že slyším, jak strom něco říká. Ten hlas se prostě vynořil odnikud, jako šepot v mém uchu. Víím, že to nebyl

nikdo z ostatních Vyvolených, protože jejich hlasy znám a tenhle jsem neznala. Rozhlédla jsem se, ale nikoho jsem poblíž neviděla a ten hlas už jsem znovu nezaslechla. Ale později jsem se zmínila Freershanovi, že mám pocit, jako by se mě jedna z větví dotkla. Jako by se špička větve natáhla a dotkla se mého ramene. Ale když jsem se otočila, abych se podívala, tak tam nic nebylo.“

Aphenglow natáhla ruku a dotkla se sestřiny tváře. „Ten strom je kouzelný, Arling. Nezdá se zas tak zvláštní, že by se v jeho přítomnosti mohly dít magické věci. Třeba i takové, co popisuješ. Je Ellcrys v pořádku?“

Arlingfant přikývla. „Zdá se mi v pořádku. Nakonec se nikdo o ničem nezmínil. Byly to prostě takové... věci.“

Aphenglow vstala. „Chceš sklenici mléka?“

Její sestra přikývla a Aphenglow zamířila do kuchyně, otevřela chladničku, vytáhla džbán s mlékem a nalila trochu jeho obsahu do dvou sklenic. Znovu mléko uklidila a sklenice odnesla zpátky do obývacího pokoje.

„Pomůže ti to usnout,“ řekla a podala Arlingfant sklenici.

Tiše pily mléko, a zatímco seděly v temnotě, měkké světlo měsíční čtvrti se linulo skrz stromy a pronikalo přes okna chalupy. Aphenina mysl zabloudila zpět k deníku a ona si na okamžik pohrávala s myšlenkou, že by své sestře prozradila, co našla. Bylo by dobré slyšet další názor, sdílet své myšlenky s někým, kdo by mohl přinést nový pohled. Ale Aphen tomu nápadu odolala. Kdyby někdo přišel na to, co udělala, nechtěla, aby jí sestra musela krýt. Sdílení myšlenek a výměna názorů mohou počkat, dokud nebude vědět víc.

„Našla jsi dnes něco zajímavého?“ zeptala se náhle Arlingfant, jako by jí četla myšlenky.

„Nic,“ zalhala Aphen. Lhaní začínalo být jednodušší. Začínalo působit přirozeně. „Ale už se blížím ke konci pátrání. Těch krabic dopisů a poznámek už moc nezbyvá. S posledními

„dotatky k historiím jsem skončila před týdnem. Je to vyčerpávající práce.“

„Překládání musí být těžké. Taková spousta z toho je zastaralá. Stará elfština. Různé dialekty. Je dobře, že jsi vyškolená v jejich čtení.“

Aphenglow přikývla. Se studiem dávných elfských jazyků začala v deseti letech. Měla pro to talent, opravdový cit pro významy a účely v používání slov, a když se před rokem vrátila, aby se pustila do tohoto úkolu, přišla připravená, s více než patnácti lety zkušeností s luštěním toho, co napsali elfové, kteří byli už celé tisíce let mrtví.

„Možná se budu muset na nějaký čas vrátit do Paranoru,“ vyhrkla náhle. „Asi tak na jeden nebo dva týdny.“

Tohle ji právě napadlo, i když pravda byla taková, že to musela vědět už od chvíle, kdy si přečetla prvních několik zápisů v deníku. Bude to muset prokonzultovat s ostatními druidy. Musí se dospět k rozhodnutí, co s touto informací dělat a kde pokračovat v pátrání. Aphen slíbila dědečkovi, že nebude nic odnášet, ale byl to falešný slib. Od začátku měla v úmyslu vzít si, co najde. Byla elfka a svému lidu byla věrná, ale ne na úkor jiných ras. V tomto ohledu byla především druidkou. Magie byla od toho, aby se sdílela, a nejbezpečnější byla v rukou druidů, kteří by její sdílení zajistili.

„Aphen.“ Sestra k ní přistoupila a položila jí ruce na ramena. „Odveď mě odsud. Chci odsud odejít. Chci jít s tebou.“

Aphenglow zavrtěla hlavou. „Víš, že to nemůžu udělat.“

„Vím, že jsi *říkala*, že nemůžeš. Ale není nic, co bys nemohla udělat, kdybys chtěla. Druidi mají obrovskou moc a ty jsi z nich ze všech nejlepší. Když jim řekneš, že mě tam chceš, budou mě tam muset nechat.“

O tomhle už mluvily mnohokrát. Arlingfant si vzala do hlavy, že by neměla být Vyvolenou, ale druidkou jako její

sestra. Nestarala se o nevyhnutelné následky. Byla připravená se všeho vzdát, jen když ji Aphen vezme do Paranoru.

„Nemůžeš nechat své přátele, aby o Ellcrys pečovali bez tebe,“ řekla důrazně Aphenglow. „Oni tě potřebují. Jestli já jsem ta nejlepší z druidů, ty jsi desetinásobně nejlepší z Vyvolených. Ty jsi ta, která vždycky věděla, co dělat. Kolikrát jsi odhalila nějakou nemoc nebo sněť, jichž si nikdo jiný ani nevšiml? Od toho nemůžeš odejít. Možná později, až skončí rok tvé služby. Ale teď ne.“

„Já vím, já vím. Říkáš to dost často. Ale já s tebou chci studovat magii!“

„A to vede k dalšímu bodu, který pořád ignoruješ. O tom, kdo se stane druidem, nerozhodují jenom já. Musejí souhlasit všichni sloužící druidi a Ard Rhys musí být vzhůru. V současné době je v druidském spánku a ještě dva roky ji nemáme budít, pokud nenastane stav nouze, který by to vyžadoval. Přijetí nového druida – i když jde o tebe, Arling – se jako stav nouze nekvalifikuje.“

A navíc,“ dodala, „se druidům moc nelíbí, když se do řádu přijímají členové stejné rodiny. To přece víš. Panují skutečné obavy o to, jak by pokrevní pouta ovlivnila jejich práci.“

Objala svou sestru. „Nicméně až tvá služba skončí, předložím ostatním tvé jméno a udělám, co bude v mých silách, abych pro tebe zajistila místo. Copak myslíš, že tě u sebe nechci? Copak nevíš, že mi chybíš?“

Arlingfant ji také objala. „Vím to, Aphen. Nechci se chovat nerozumně. Ale někdy je těžké muset čekat tak dlouho.“

Aphen se zasmála. „Vím, co tím myslíš. Tak už běž spát. Za chvíli přijdu. Jen si musím ještě jednou projít poznámky, abych měla jistotu, že jsem si všechno zapsala.“

Její sestra ji políbila na tvář, vstala a odešla z pokoje. Aphenglow poslouchala tiché našlapování jejích nohou na schodech, zaskřípání postelových lan a pak ticho.

Potom vytáhla deník a zadívala se na poslední zápis. Pathke, Meresch a jejich Aleia. S velkou pravděpodobností se jednalo o krále, jeho ženu a dceru. Musí najít jejich místo v elfských historiích a určit, zda by jí to nějakým způsobem mohlo pomoci v pátrání po ztracených elfeínech. Rozhodně se to stalo už dávno; elfeíny byly ztraceny už od poslední války mezi Slovem a Prázdností, za časů kouzelných bytostí.

A to město Rajancroft, kde ten temný chlapec žil – kde asi leželo? Musí na tohle všechno přijít a začít spojovat jednotlivé kousky dohromady. Musí odhalit –

V okně napravo přelétl stín a její myšlenka zůstala nedokončená, protože se její pozornost okamžitě přesunula. Na ten pohyb nezareagovala – byla vycvičená tak, aby to nedělala – ale místo toho zavřela deník a zastrčila ho mezi polštáře nalevo od sebe. Tím ho zamaskovala hladkým, přirozeným pohybem, kterého by si přihlížející oči nevšimly.

Chvilku počkala; tím dala sobě čas na rozmyšlenou a tomu, kdo ji sledoval, na to, aby se znovu objevil v okně.

Když se nic nestalo, vstala a tvářila se, jako že už možná půjde spát; ve skutečnosti to však byla zástěrka, aby mohla přejíždět pohledem od jednoho okna k druhému.

Nic.

A potom se jí kolem krku obtočila hedvábná šňůra se silnými, pevně navinutými vlákny a odřízla jí vzduch.

Pohyby jejího útočnicka byly tak nacvičené a plynulé, že si byla jistá, že už tímhle způsobem zabíjel dřív. To znamenalo smrt mnoha jiných a ona měla jen okamžik na to, aby zajistila, že to nebude i její konec. Udeřila hlavou dozadu, do jeho obličejce, dupla mu na pravý kotník a vrazila mu loket do hrudního koše. V boji muže proti muži ji nevyvítil nikdo menší než skvělý Bombax a ona přesně věděla, co má dělat.

Problém byl v tom, že útočnickovi to zřejmě bylo jedno – na to, co by jiného zmrzačilo, sotva reagoval.

Tiskla se k němu, zatímco dál kroutil a utahoval šňůru; pokusila se ho přehodit a nepodařilo se jí to. Byl příliš těžký, až moc dobře držel rovnováhu. I když byla vysoká a silná, s ním se měřit nemohla.

Pokusila se proti němu využít jeho váhu, podrazit mu nohu, aby se skácel na zem. I to selhalo. Divoce se točili po místnosti, vráželi do zdí, nábytek létal vzduchem, převracel se a rozbíjel. Aphenglow měla obranné dovednosti, díky kterým se mohla vyrovnat téměř komukoli, ale tenhle zápas prohrávala. Cítila, jak ji opouští síla, a před očima se jí začaly dělat mžítiky.

Vtom se po schodech přičítala Arlingfant, ječela jako smyslů zbavená a v obou rukou svírala klacek. V plné rychlosti napadla útočníka a udeřila ho ze strany do hlavy. Otřáslo to s ním právě tak dost na to, aby se Aphenglow mohla vymáknout ze smrtící šňůry.

Než se však stačila otočit, aby se útočnickovi postavila, vyběhl ze dveří a zmizel do noci. Arling se za ním chtěla rozběhnout, ale Aphenglow ji zadržela a zavrtěla hlavou.

Chvilí trvalo, než byla schopná promluvit. „Nech ho běžet,“ zalapala po dechu. „Daly bychom mu výhodu, o kterou mu určitě jde, tím, že se vypotácíme do tmy.“

Ten, kdo ji napadl, byl muž. Tím si byla jistá – aspoň jeho pohlavím, když už ne rasou. Když se od ní odtrhl, uviděla jeho zápěstí – jen letmo, ale stačilo to k tomu, aby z velikosti a množství chlupů poznala, že jde o muže.

Přesunula se k lavici vedle jídelního stolu a opatrně se na ni svezla. Krk měla spálený od šňůry a dýchala stále ještě přerývaně. „Zachránila jsi mě, Arling. Byl na mě příliš silný. Nemohla jsem ho odrazit.“

Její sestra se k ní sklonila a prohlédla jí krk. „Doufám, že jsem mu rozbila hlavu,“ zamumlala. „Nehýbej se. Přinesu studené žínky a mast na tu spáleninu.“

Přešla do kuchyně a Aphenglow rychle přikročila ke křeslu, vytáhla zπάtky deník a strčila si ho do blůzy. Hrozně se na sebe zlobila, že někomu dovolila, aby se dostal tak blízko. Nemělo by být možné, aby se k ní nějaký útočník takhle připlížil; její obvykle spolehlivé instinkty ji měly varovat. Skutečnost, že se tak nestalo, ji trápila.

Arlingfant se vrátila s malou rozsvícenou lucernou, kterou položila na stůl vedle své sestry. Potom jí studenými žínkami očistila spáleniny a nanasla na ně mast proti bolesti. Pracovala rychle a efektivně a její prstíky se jemně a šikovně míhaly.

„Kdo by byl něčeho takového schopný?“ zeptala se; zlost v jejím hlase se nijak nezmenšila. „Proč by na tebe někdo útočil v tvém vlastním domově?“

„To nevím,“ zalhala Aphenglow – už teď měla podezření proč, i když ne kdo.

„Sebral něco?“

„Ne. Co by se tu dalo ukrást? Asi to byl jenom někdo, komu se nelíbí, když mladé ženy odcházejí od svých elfských rodin, aby se připojily k druidskému řádu. Možná někdo, kdo na mě má spadeno nebo má pocit, že jsem mu ublížila.“

„No, ať to byl kdokoli, ráno ho bude bolet hlava.“ Její sestra dokončila čištění a mazání. „On se tě pokusil zabít, Aphen!“

„Nebo vyděsit. Možná chtěl vyslat nějaký vzkaz. Nemůžeme si být jisté.“

Ale ona si *byla* jistá. Ten, kdo ji napadl, byl zkušený a dovedný. Nebyl to nikdo obyčejný, někdo, koho by poháněla zášť nebo pomýlený smysl pro povinnost. A povaha toho útoku naznačovala, že se jí útočník ze všech sil snažil ošklivě ublížit, ne ji jenom vyděsit.

Ale kdo by jí chtěl ublížit? Komu by to prospělo? To nevěděla. Neměla žádné nepřátele, které by dokázala identifikovat, a nenapadal ji nikdo, kdo by na ni měl až takhle spadeno. Nemohla si pomoci, připadalo jí, že byla napadena kvůli tomu

deníku. Ale kdo by vůbec mohl tušit, že ho má? Kdo se k ní přiblížil natolik, aby to mohl zjistit?

Jenom její strýček Ellich. Ale strýček ji miluje a něco takového by nikdy neudělal. Je tu tedy někdo, kdo by měl prospěch z její smrti a ze získání deníku? Někdo, kdo ji sledoval a viděl, jak deník odnesla z archivů?

Ale jestli někdo viděl, jak ten deník odnáší, proč ho prostě nepožadoval zpátky? Proč by se ji pokoušel zranit? Proč by jí ho prostě neukradl nebo se ji nepokusil zastrašit, aby mu ho dala? Ublížit jí, to bylo přece jen trochu moc, jestli bylo hlavním cílem získat deník.

Ať už se věci měly jakkoli, byla rozhodnutá pokračovat. Ten útok jenom posílil její odhodlání. Hned ráno začne pátrat v rodopisných schématech, jak to měla v plánu.

Ale přitom si bude dávat dobrý pozor.

III

Když se Aphenglow Ellesedilová druhý den ráno probudila, všechno ji bolelo. Pomalu, strnule přešla k umyvadlu, svlékla se a opatrně se umyla. Byla samá pohmožděnina a škrábanec a stopy po šňůře, kterou měla omotanou kolem krku, při sebemenším doteku pálily. Pečlivě si znovu nanasla mast, kterou včera v noci použila Arling. Potom se protáhla, aby ulevila ztuhlosti svého těla, oblékla se a sešla dolů na snídání. Snědla ji vestoje u kuchyňské linky a přitom se dívala z okna, jak noční stíny ustupují a východní oblohu rozjasňuje vycházející slunce.

Její sestra už odešla. Teď byla v Zahradách života s ostatními Vyvolenými; shromáždili se tam, aby přivítali Ellcrys v novém dni, a nemohli se dočkat, až začnou s úkoly, které jim byly přiděleny. Její sestra možná říkala, že práci svého řádu dělat nechce, ale Aphenglow věděla, že na to, co dělá, je velice hrdá. Na pozici Vyvolené se skvěle hodila a ostatní k ní vzhlíželi díky jejím dovednostem a instinktům léčitelky a pečovatelky. Ano, chtěla být druidkou a byly důvody domnívat se, že by byla dobrou druidkou; měla talenty, které by se pro komplikovanou a náročnou práci druidského řádu hodily. Ale jakkoli byla její sestra netrpělivá, aby se k ní už přidala, Aphenglow věděla, že je jí lépe tam, kde je. Arling byla ještě mladá, o devět let mladší než Aphen, a stále si tak úplně neuvědomovala, co by to udělalo s jejím životem, kdyby se vydala ve šlépějích své sestry.

Aphen dojedla ovoce a chleba, ale zůstala u okna a dál se dívala, jak se venku rozjasňuje. Něco ji trápilo, i když tak úplně nedokázala říct co.

Asi tak po pěti minutách koukání do prázdna odešla z kuchyně, přešla k hlavnímu vchodu a vydala se ven. Zdálo se, že blízké domy jsou prázdné, a tak se nemohla zeptat, jestli někdo včera v noci něco neviděl nebo neslyšel. Místo toho zamířila podél jejich malé chalupy k oknu, kde před pár hodinami přelétl stín. Její stopařské dovednosti byly dost dobré na to, aby brzy našla stopy – mužské, soudě podle velikosti. Kousek cesty je sledovala. Zastavily se, chvíli se vracely a potom se délka kroku očividně změnila, což signalizovalo, že se ten muž dal na útěk. Sledovala stopy až na konec dvorku, kde zmizely na cestě vedoucí z jejich maličké čtvrti do města.

Stála a dívala se na ty stopy; to, co viděla, ji mátló.

A potom si náhle uvědomila, co jí dělalo starosti.

Jak mohl útočník v jednom okamžiku projít kolem okna a v příštím už stát za ní? Na to bylo časové rozmezí příliš krátké. Což znamenalo, že jich muselo být víc – první muž, jehož stín přitáhl její pozornost, a druhý, který vešel kuchyňskými dveřmi dovnitř a napadl ji.

Chvíli stála a dívala se po cestě a potom se vrátila zpátky k oknu a obešla dům k zadním dveřím. A opravdu, v holé hlíně u záhonů, o které se tak pečlivě starala Arlingfant, byly jasné otisky druhého páru nohou, větší než ty první. Tady stál ten druhý muž a potom vešel do dveří a napadl ji.

Nebo už byl uvnitř a čekal?

Náhle ji zamrazilo. Ti útočníci věděli, co dělají. Jeden měl odvést její pozornost, aby nevyčítala toho druhého – to byl způsob, jak zajistit, že ji její obvykle spolehlivé druidské smysly nebudou varovat před nebezpečím. Její instinkty byly dobré, ale ne neomylné, a ne vždycky dokázala zachytit všechno, co se kolem ní dělo.

Ta druhá věc, kterou si uvědomila, byla, že jí útočník zne-
možnil, aby se bránila pomocí magie. Včera v noci ji to ne-
napadlo, protože byla ještě otřesená z útoku, ale teď to jasně
chápala. Odřízl jí vzduch, umlčel tím její hlas a znehybnil
ruce, takže nemohla vyvolat žádnou magii. Její reakce byla
instinktivní – osvobodit se pomocí fyzické síly. Možná pod-
vědomě tušila, že bez hlasu a bez rukou by stejně žádnou
magii použít nemohla.

Každý věděl, že je druidka a umí používat magii. Ne kaž-
dý ale chápal, jak ta magie funguje: že k jejímu vyvolání je
zapotřebí hlas, ruce nebo obojí. Ale ti útočníci to rozhodně
věděli. První muž, ten v okně, byl zřejmě vůdce, který to
celé naplánoval. Druhý muž, útočník, byl dovedný bojovník
a pravděpodobně školený vrah.

Takže teď tu byly dvě záhady. Kdo tohle všechno věděl
a chtěl jí ublížit a kdo věděl o deníku a chtěl ho ukrást?

Otevřela zadní dveře a znovu vešla do kuchyně. Ve sku-
tečnosti tu byly víc než dvě záhady, které potřebovaly vyřešit,
pokud jste vzali v úvahu všechny ty otázky ohledně zápisů
v deníku a neznámé historie jejich autorky. Ale pokud šlo
o ten útok, byly důležité jen dvě.

V tuto chvíli jí unikalo, co by mohlo pomoci všechny tyhle
věci vyřešit, a tak se vrátila ke svému plánu ohledně rodopis-
ných schémat elfských králů a královen. Zvedla batoh s po-
známkami, nacpala si deník do hluboké kapsy kalhot, vyšla
z chalupy a vydala se do paláce, aby pokračovala ve výzkumu.

Cesta byla krátká a klidná, ale ona byla celou dobu jako na
jehlách. Ten útok jí otrásl, i když by to Arlingfant nepřiznala,
a věděla, že se alespoň nějaký čas bude ohlížet přes rameno,
kamkoli se hne.

Když znovu osaměla hluboko v dolních patrech paláce,
vytáhla rodopisná schémata a pustila se do práce. Ta sché-
mata sahala mnohem dál než elfské historie, i když se stále

nedochovalo nic, co by sahalo až k samotnému počátku věci. Začala tam, kde počínaly záznamy o rodokmenech, a postupovala kupředu; doufala, že odkazy na Pathkeho a Meresch nebudou tak dávné, aby se o nich nezmínil vůbec nikdo.

Byla to úmorná práce. Schémata byla stará, ručně psaná a informace byly poškozené nejrůznějšími šmouhami a změnami barvy. Navíc musela překládat starou elfštinu, která se tehdy používala, aby pochopila, co vlastně čte. Největší trápení jí ale působila tendence starých elfských písařů vynechávat různé věci, které nepokládali za tak důležité, aby je zmínili – tento nedostatek začal být časem zjevný pozdějším kronikářům, kteří na tyto absence naráželi, když četli jiné texty. Pokud se to stalo tady, mohla by přehlédnout to, co hledá, a ani by si to neuvědomila.

V každém případě to šlo pomalu a ona pracovala skoro celé dopoledne, než našla zápisy, které hledala.

Stále byla hluboko v raných letech elfské historie, ještě před nástupem lidí a jiných ras – v době, kdy byli elfové a jejich spojenci stále ještě ve válce s temným lidem a *jeho* spojenci – když objevila jistého Pathkeho Omarosiana, který byl králem a jeho žena a královna se jmenovala Meresch. Jejich vláda trvala více než čtyřicet let a předtím spolu byli ještě osm nebo devět dalších. Jejich dcera Aleia se narodila v osmém roce Pathkeho vlády a zemřela, když jí bylo pouhých osmnáct let.

Aphenglow se zarazila v půlce věty. Pouhých osmnáct let. To by bylo zhruba v době, kdy se setkala s tím temným chlapcem a ztratila ho. Její hlas v deníku a impulzivnost jejího jednání by takovému věku odpovídaly.

Souvisela tedy její smrt s touto událostí?

To Aphenglow nedokázala určit. Na této stránce ani na žádné z tuctu následujících nic neodhalovalo, co se stalo. Pathke vládl ještě dalších sedmnáct let a po něm pak nastoupila Meresch, která vládla dvanáct. Aleia byla jejich jediným dítětem.

Aphenglow odložila záznamy a zadívala se do stínů. Byla by to příliš velká náhoda, kdyby Aleina smrt nijak nesouvisela s jejím milostným poměrem, ale nezdálo se, že by se to spojení dalo nějak odhalit. I tak ale ještě nebyla připravená nechat to být.

Znovu vzala do ruky záznamy a začala se ještě jednou propracovávat kupředu skrz rody. Pokračovala v tom po zbytek odpoledne a našla řadu dalších členů rodu Omarosianů, kteří se stali králi a královnami. Ale kupodivu se zdálo, že všichni v této funkci sloužili jen sporadicky a mezi jednotlivými obdobími jejich vlády byly velké mezery. Vzhledem k tomu, že nebyli v přímé nástupnické linii, bylo zvláštní, že se objevovali tak často – skoro jako by je vždycy přivedli coby správce monarchie. Také se zdálo, že se ženili a rozdělovali do jiných rodin; řada rodových linií byla navzájem příbuzná.

Blížil se soumrak a ona už bez přerušení pracovala celý den. Vůbec neobědvala a už začínala cítit netrpělivé šhubání v žaludku, když si vzpomněla, že slíbila povečeřet s Ellichem a Jerou. Došla v záznamech na místo, kde se starý svět zničil a lidé, elfové a jejich potomci, kteří přežili, přečkali tisíciletou cestu ke shromáždění První druidské rady; o Omarosianech tam celá staletí nebyla ani zmínka. Zrovna chtěla schémata odložit a odejít na večeři, když si všimla jednoho zápisu učiněného krátce po setkání První druidské rady.

Přeložila ho dvakrát, protože chtěla mít jistotu, co vlastně čte. Ale bylo to tam: jasný odkaz na sňatek spojující minulé Omarosiany s nejméně jednou větví rodiny, která přežila až do současnosti.

Omarosianové splynuli s Elessedily.

Což znamenalo, že jakkoli se to zdálo nepravděpodobné, Aphenglow byla příbuzná s Aleiou Omarosianovou.

Večeře se strýčkem a tetou byla toho dne velmi tichá. Jera na Aphenglowiny otázky odpovídala stručnými komentáři a Ellich nemluvil vůbec. Dlouhé mlčení přerušovalo jen cinkání příborů o talíře a velká vrba venku, která se otírala o střechu. Bylo to to nejdelší jídlo, jaké kdy Aphenglow pamatovala, a zdálo se, že nemůže udělat nic, co by atmosféru zlepšilo. Strýček a teta byli celkem milí, ale nebylo jim do řeči, jakkoli se Aphen snažila vytáhnout z nich víc než půl tuctu slov najednou. Navzdory jejich vřelému přátelství a rodinným poutům se Aphen zdálo, jako by byli cizí.

Nedokázala si to nijak vysvětlit a rozhodla se, že to ani nebude zkoušet. Někdy bylo lepší prostě nechat věci být.

Po večeři se Ellich zeptal, jestli by se s ním nechtěla projít. Jera začala sklízet ze stolu a odmítla Aphenglowinu nabídku, že jí pomůže; trvala na tom, aby doprovodila svého strýčka. Nebylo těžké přijít na to, že jde o něco, o čem mluvili už před jejím příchodem a na co mysleli během celé večeře. Aphen věděla, že ať už chce strýček mluvit o čemkoli, nebude se jí to líbit – jinak by on a Jera nebyli tak nervózní – ale neviděla žádný rozumný způsob, jak se tomu vyhnout.

Ellich ji vzal ven do čistého, chladného nočního vzduchu. Nebe bylo plné hvězd a město se halilo do ticha. Kráčeli bok po boku uličkou kolem okolních chalup a ani jeden z nich nemluvil. Aphenglow si uvědomovala, jak podobní by přišli každému, kdo by šel kolem – oba byli vysocí a štíhlí, oba měli světlé vlasy a modré oči a oba měli dlouhý, houpavý krok a sebevědomé vystupování. Nebyla to tak docela náhoda, a dokonce ani důsledek genetiky. Ellich a Jera Aphenglow vychovávali zrovna tak jako její vlastní rodiče a jako malá holčička se velice snažila napodobovat všechno, co její strýček říkal a dělal – celé hodiny ho sledovala jako oddané štěňátko.

To už bylo před nějakým časem, ale něco z toho, co od něj převzala, si ponechala – od způsobu chůze po svůj pomalý, pečlivý přístup k řešení problémů a odhalování záhad.

„Dělám si o tebe starosti,“ řekl konečně její strýček – zjevně se rozhodl, že nastal čas vyslovit to, co ho trápilo.

„To nemusíš,“ odpověděla okamžitě. „Jsem v pořádku.“

„Což jistě vysvětluje ty spáleniny, co máš kolem krku.“

Vzala si šálu, aby je zakryla, ale on je stejně nějak zahlédl. „Dobře, tak nejsem úplně v pořádku. Někdo na mě zaútočil, ale já jsem ho zahнала. Nic se nestalo.“

Strýček se na ni podíval. „Tentokrát ne. Ale co příště? Svým rozhodnutím sloužit druidům jsi k sobě přitáhla nepřátele, Aphen. Nemůžeš předstírat, že to tak není. Slyšel jsem, co se říká, a to si elfové obvykle dávají pozor na to, co v mé blízkosti říkají. Ale nelíbí se jim, co děláš, a kvůli tomu se jim moc nelíbíš ani ty sama.“

„To vím.“

„Tak vidíš. Chtěl jsem se tě zeptat, jestli jsi neuvažovala o tom, že by ses z řádu stáhla, vrátila se sem a trvale se tu usadila.“

Povzdechla si. „O tom jsem neuvažovala ani na okamžik, Ellichu. Líbí se mi, co dělám, a líbí se mi ti, se kterými to dělám. Nemůžu nic dělat s tím, že se proto někteří elfové zlobí. Myslela bych, že zrovna oni nebudou mít takové sklony k diskriminaci. Ale možná to nevidím tak jasně, jak bych měla.“

Podíval se na ni. „Ještě se nečerti. Já nepatřím k těm, co si myslí, že jsi udělala chybu. Jenom si říkám, jak velkou část svého života bys ještě téhle volbě měla věnovat. Zatímco trávíš dny dole v zaprášených skladištích a hledáš něco, co velmi pravděpodobně vůbec neexistuje, jsou tu naléhavější problémy, které se neřeší.“

„O čem to mluvíš?“

Zastavil se a otočil se k ní. „Svět není, co býval, Aphen. Vyšli jsme ze světa, kterému vládla věda, ne magie. Magie byla starý způsob a po pádu kouzelných bytostí a příchodu lidí jsme ji opustili. Ale po zkáze světa, který vybudovala věda a lidé, jsme se opět jednou obrátili k magii, abychom mohli udržet a zlepšit to, co nám zůstalo ze Starého světa. Více než tři tisíce let jsme byli převážně úspěšní. Ale to se teď mění.“

Zadávala se na něj. „Jak se to mění? Našemu lidu stále vládne magie. Stále určuje rovnováhu moci mezi rasami.“

„Prozatím ano, ale to už nebude trvat dlouho. Federace tvrdě pracuje na znovuzískání ztracených technologií. Lidé magii nedůvěřují; myslí si, že věda je spolehlivější. Zvláště to platí pro ty, kterým vládne Federace, a ještě víc pro ty, kdo jsou u moci. Ti mají jasný a možná nezměnitelný světonázor. Snaží se ovládnout ostatní rasy a věda jim má dodat moc, která to umožní. Bojovali o ni ve válkách na Prekkendorranských výšinách a i po své porážce o ni stále chtějí usilovat. Počtem ostatní rasy převyšují dvojnásobně a tvrdě pracují na tom, aby tento poměr ještě zvýšili pomocí aliancí a dohod. Jediné, co potřebují, je způsob, jak zrušit magii elfů a druidů.“

„To se nestane.“ Pevně mu pohlédla do očí. „Druidi to nedovolí.“

Přikývl. „To si myslíš ty. Ale druidský řád je maličký a izolovaný. Kolik vás zůstalo? Šest? Osm? A kolik že let už neviděli vaši Ard Rhys? Ani elfové s vámi nechťejí mít nic společného. Kolik toho můžete dokázat s tak malým počtem členů?“ Odmlčel se. „Tím nechci říct, že my bychom na tom byli nějak lépe. To nejsme. Můžeme trochu používat magii, ale kromě modrých elfeínů nemáme nic opravdu podstatného. Studujeme používání magie a několik z nás vlastní talismany, které se předávají po staletí, ale v podstatě nám nezbylo skoro nic. Kdysi nás používání magie definovalo. Teď působí jako něco podivného, pozůstatek jiné doby.“